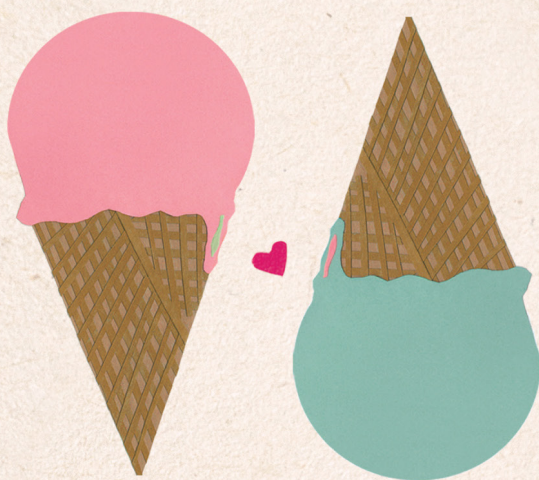

LÁSKA & GELATO

∞ JENNA EVANS WELCHOVÁ ∞

Láska & gelato

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

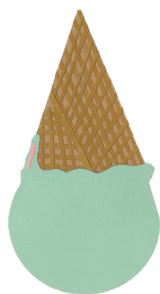

Jenna Evans Welchová

Láska & gelato – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

LÁSKA & GELATO

∞ JENNA EVANS WELCHOVÁ ∞

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © 2016 by Jenna Evans Welch
Jacket illustration © 2016 by Karina Granda
Translation © Magdaléna Stárková, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7661-264-8
ISBN e-knihy 978-80-7661-315-7 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-316-4 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7661-314-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Danielovi za to, že je mým vlastním milostným příběhem.

PROLOG

Vsadím se, že i vy jste někdy měli špatný den. Jeden z těch, kdy vám nezazvoní budík, toast málem shoří na popel a vy si příliš pozdě uvědomíte, že se všechno vaše šatstvo až do posledního kousku válí promočené na dně pračky. Takže pádíte do školy o čtvrt hodiny později s tichou modlitbou, že si nikdo nevšimne vašeho účesu ve stylu Frankensteinovy nevěsty, ale jakmile vklouznete na své místo, zahřímá učitel: „Co tak pozdě, slečno Emersonová?“, všichni se otočí a civí jen na vás.

Tak takový den jste už určitě taky zažili, stejně jako asi každý. Ale co takhle *opravdu* nepodařené dny, které sežvýkají to úplně nejcennější, co máte, jen aby vám to vzápětí vyplivly do obličeje?

Den, kdy mi máma řekla o Howardovi, rozhodně patřil do té druhé kategorie, ale měla jsem tehdy jiné starosti než bádát zrovna nad ním.

Dva týdny po začátku školy, byla jsem čerstvě ve druháku, jsme s mámou jely domů od doktora. Obě jsme mlčely a ticho naplňovala jen reklama v rádiu namluvená dvěma imitátory Arnolda Schwarzeneggera, a i když nad krajem viselo vedro k zalknutí, měla jsem na nohou pořádnou husí kůži. To ráno jsem se umístila druhá ve svém prvním závodě v orientačním běhu, ale najednou mi to bylo úplně jedno. Máma vypnula rádio. „Lino, jak ti je?“ zeptala se klidným hlasem. Když jsem se

na ni podívala, zase jsem se rozbřečela. Byla tak malinká a ble-
dá. Jak mi mohlo uniknout, že se mi máma ztrácí před očima?

„Já nevím,“ snažila jsem se o neutrální tón, „asi jsem pořád
ještě v šoku.“

Kývla a zastavila na křižovatce. Slunce zářilo jako divé a já
do něho mžourala rozpálenýma očima. *Tenhle den úplně všechno
změní*, pomyslela jsem si. *Ode dneška se bude čas dělit na před-
tím a potom.*

Máma si odkašlala, a když jsem se na ni podívala, narovna-
la se, jako to dělá ve chvíli, kdy mi chce něco důležitého říct.
„Lino, už jsem ti někdy vyprávěla, jak jsem se kvůli sázce kou-
pala ve fontáně?“

„Cože?“ otočila jsem se.

„Přece víš, že jsem rok studovala ve Florencii, ne? Fotila jsem
zrovna se spolužáky a bylo takové horko, že jsem se div neroz-
pustila. Kamarádila jsem se s jedním klukem, s Howardem, a ten
se se mnou vsadil, že neskočím do fontány.“

Nezapomeňte prosím, že jsem se zrovna dozvěděla ty *úplně
nejhorší* zprávy v životě.

„Vyděsila jsem skupinku německých turistů. Pózovali zrov-
na před fontánou, a když jsem se vynořila, jeden z nich ztratil
rovnováhu a málem tam spadl za mnou. Ti Němci pěnili vzteky,
a tak na ně Howard křikl, že se topím a skočil pro mě.“

Dívala jsem se na mámu jako v mrákotách, ale ona se jen
usmála.

„Ehm, mami? To je sice vážně vtipný, ale proč mi to říkáš
právě teď?“

„Protože jsem ti chtěla vyprávět o Howardovi. Vážně s ním
byla legrace.“ Na semaforu naskočila zelená a máma sešlápla plyn.

Cože? Pomyslela jsem si. Cože, cože, cože?

Nejdřív jsem si myslela, že příhoda s kašnou je jen psychologický mechanismus, jak se vyrovnat s neodvratnou tragédií, jak na chvíli zapomenout na novinky, které nám visely nad hlavou jako obrovské žulové kvádry. *Neoperovatelné. Nevyléčitelné.* Potom ale v těch historkách pokračovala, vyprávěla mi je jednu po druhé. Kdykoli otevřela pusu a řekla tři slova, už jsem věděla, že to stejně zase skončí u Howarda. Když mi pak konečně svěřila, proč o něm pořád mluví... No, řekněme, že nevědomost je blažený stav.

„Lino, chci, abys jela do Itálie.“

Byla půlka listopadu, já jsem seděla u mámy na nemocniční posteli s hromádkou prastarých *Cosmopolitanů*, které jsem sebrala v čekárně. Posledních deset minut jsem si dělala test: „Přihorívá nebo hoří? Jak moc jste sexy?“ Vyšlo mi jenom sedm bodů z deseti.

„Do Itálie?“ Vlastně jsem mámu neposlouchala. Osoba, která si test dělala přede mnou, dostala plný počet bodů a já nemohla přijít na to, jak to provedla.

„Ano. Chtěla jsem říct, že až... až bude po všem, měla bys tam odjet a chvíli i žít.“

Teprve teď jsem začala vnímat. Zprvce jsem nevěřila na *až bude po všem*. Ano, její rakovina postupovala přesně tak, jak doktoři předpovídali, ale ani oni přece neměli patent na rozum. Zrovna to ráno jsem si založila na internetu článek o paní, která porazila rakovinu a zvládla výšlap na Kilimandžáro. A zadruhé – já a *do Itálie*?

„Co bych tam dělala?“ nadhodila jsem. Bylo potřeba mámu udržovat v dobré náladě, protože prostředí bez stresu prý hodně pomáhá uzdravení.

„Strávíš nějaký čas s Howardem. Rok ve Florencii pro mě tolik znamenal a já bych chtěla, abys to zažila taky.“

Pohledem jsem sjela ke zvonku na sestru. *Strávit čas s Howardem v Itálii?* Píchli jí dneska víc morfia?

„Lino, podívej se na mě,“ přikázala mi tím nejpanovačnějším mateřským hlasem, který svedla.

„Myslíš s tím Howardem, o kterém jsi pořád mluvila?“

„Jo. Je to ten nejlepší mužský, kterého jsem kdy poznala. Ochrání tě.“

„Před čím?“ zadívala jsem se jí do očí. Když jsem poznala, že mluví vážně, začala jsem mělce dýchat, jak se mě zmocňovala panika. *Mají v nemocničních pokojích papírové pytlíky?*

Zavrtěla hlavou a s podivně lesklýma očima pokračovala: „Budeš to mít... těžký. Teď o tom mluvit nemusíme, pokud nechceš, ale potřebuju, abys znala moje rozhodnutí. Až bude po všem, budeš někoho potřebovat. A já si myslím, že on je ten nejlepší.“

„Mami, vůbec to nedává smysl. Proč bych měla jít bydlet k cizímu chlapovi?“ vyskočila jsem a začala prohrabovat zásuvky na nočním stolku. Někde tam nějaký sáček být *musí*.

„Lino, sedni si.“

„Ale mami...“

„Posaď se. Ty to zvládneš, Lino. Tvůj život poběží dál a bude skvělý.“

„Ne,“ řekla jsem odhodlaně. „Zvládnout to musíš *ty*. Někdy se lidi uzdraví.“

„Lino, Howard je výborný kamarád. Určitě si ho zamiluješ.“

„To pochybuju. A pokud je tak skvělý, proč jsem o něm nikdy dřív neslyšela a nikdy se s ním neseznámila?“

Nakonec jsem hledání papírového sáčku vzdala a svésila hlavu mezi kolena.

Máma se s námahou posadila a položila mi dlaň na záda. „Tehdy se to mezi náma malinko zkomplikovalo, ale rád by tě

poznal. A říkal, že tě u sebe doma rád uvítá. Slib mi, že to aspoň zkusíš. Třeba jen na pár měsíců.“

Někdo zaklepal na dveře, a tak jsme obě zvedly hlavu. Dovnitř vplula sestřička v nebesky modré uniformě. „Jen jsem se na vás přišla podívat,“ zašvitořila, jako by si ani nevšimla, jak pohřebně se tvářím. Na stupnici napětí od jedné do deseti se atmosféra v našem pokoji vyšplhala tak na sto.

„Dobré ráno. Jen jsem kladla dceři na srdce, že by měla jet do Itálie.“

„Do Itálie,“ vydechla sestra a chytila se pateticky za srdce. „Tam jsem jela s mužem na líbáanky. Gelato, šikmá věž v Pise, benátské gondoly... To bude nádhera!“

Máma se na mě triumfálně zazubila.

„Mami, *ne!* Do žádný Itálie mě nedostaneš ani párem volů!“

„Ale zlatíčko, ty tam jet prostě *musíš*,“ vložila se do toho sestřička, „něco takového zažiješ jen jednou.“

V jednom ta ženská měla pravdu – do Itálie jsem opravdu musela, ale nikdo mě ani v nejmenším nepřipravil na to, co tam najdu.

1

V dálce se tyčil osvětlený dům jako maják v moři náhrobních kamenů. To určitě nemohl být *jeho* domov, nebo ano? Prostě šlo jen o nějaký zvláštní italský zvyk – *nově příchozího nejdřív zavezou na hřbitov, aby se seznámil s místní kulturou*. Jo, to bude ono.

Propletla jsem si ruce složené v klíně a cítila, jak se mi svírá žaludek. Hřbitov se každou vteřinou blížil. Bylo to jako koukat na *Čelisti*, vynořující se z hlubin oceánu. *Tamdamdam*. Jenže tohle nebyl film, ale realita. A dělila mě od ní už jen jedna jediná zatáčka. *Nepanikař. Tam určitě nebydlí. Máma by tě neposlala na hřbitov. Nebo by tě varovala. Máma by..*

Když Howard zapnul směrovku, zalapala jsem po dechu, jako by mi někdo vysál z plic všechny vzduch. *Prostě mi to neřekla.*

Howard čili můj táta, jak bych mu asi měla říkat, si mě změřil ustaraným pohledem. Asi proto, že jsem nezdravě zasípala.

„To je tvůj...?“ Slova mě zradila, a tak jsem jen mátožně ukázala prstem.

„No, ano,“ odpověděl váhavě a mávl rukou směrem z okna. „Copak ty jsi o tomhle všem nevěděla?“

„Tím vším“ myslel obrovský, měsíčním světlem zalitý hřbitov. „Babička mi říkala, že budu bydlet na americké půdě a že ty se staráš o památník druhý světový války. Jen jsem si nemyslela, že to bude vypadat...“ Panika se mi táhla tělem jako horký si-

rup, takže jsem nebyla schopná dokončit jedinou větou. *Dýchej, Lino. To nejhorší už jsi přežila, takže zvládneš i tohle.*

Howard ukázal na vzdálený konec pozemku. „Památník je támhle, ale zbytek půdy zabírají hroby amerických vojáků, kteří za války padli v Itálii.“

„Ale ty tu nebydlíš, že ne? Jen tu pracuješ?“

Neodpověděl. Místo toho zabočil na příjezdovou cestu a s reflektory auta zhasly i poslední uhlíky naděje, které jsem si bláhově pěstovala v srdci. Tohle nebyl jen dům, ale *domov*. Červené muškáty lemovaly chodník až ke dveřím a na verandě skřípala zahradní houpačka, jako by z ní někdo právě vstal. Když si člověk odmyslel ty lesy křížů všude kolem, byl by to úplně normální domek v úplně normální čtvrti. Jenže chyba lávky. Tohle mělo k normální čtvrti daleko a ty kříže tu strašily už napořád.

„Chtěli tu mít správce, a tak tu v šedesátých letech postavili i domek,“ vysvětlil Howard, když vytáhl klíčky ze zapalování. Neušlo mi, jak nervózně bubnuje bříšky prstů do volantů. „Moc mě to mrzí, Lino, myslel jsem, že to víš. Neumím si představit, co se ti teď asi honí hlavou.“

„Že jsem na hřbitově,“ hlesla jsem hlasem slabým jako špatně vylouhovaný čaj.

Otočil se, aby se na mě podíval, ale dával si dobrý pozor, aby se naše oči nesetkaly. „Já vím. Poslední věc na světě, kterou teď potřebuješ, je připomínka toho, co jsi letos prožila, ale myslím, že se tu nakonec zabydlíš. Je tu klid a spousta historie. Tvoje máma to tu milovala a já si po sedmnácti letech neumím představit, že bych žil jinde.“

Z jeho hlasu zaznívala naděje, ale já jsem měla sílu jen na to, abych se zhroutila zpět do sedadla a poddala se neodbytnému roji otázek, který mi bzučel v hlavě. *Pokud to tu měla tak ráda, proč mi o tom nikdy neřekla? Proč se až do své nemoci ani slůvkem*

nezmínila? A hlavně – proč mi zamlčela ten drobný fakt, že je Howard můj otec?

Howard chvíli respektoval moje mlčení a potom otevřel dveře od auta. „Půjdem dovnitř. Vezmu ti kufr.“

Zvedl svou téměř dvoumetrovou postavu a zamířil ke kufru. Pozorovala jsem ho zpětným zrcátkem. Teprve babička mi doplnila bílá místa v mámině vyprávění. *Je to tvůj otec – to proto trvala máma na tom, abys za ním jela.*

Asi jsem si to měla domyslet daleko dřív, jen jsem žila v domnění, že by mi máma pravou tvář *skvělého kámoše Howarda* snad nezamlčela.

Když zavřel kufr, narovнала jsem se a zanořila hlavu do batothu, abych usilovným hrabáním získala ještě pár vteřin jen pro sebe. *Lino, myslí. Jsi sama v cizí zemi, odnikud se vynořil tenhle obr a tvrdí, že je tvůj táta, a zabýdlet se máš v místě, který by mohlo od hodiny sloužit jako kulisa k zombie hororu. Dělej něco!*

Ale co? Kromě boje s Howardem o klíčky od auta mě nic schůdného nenapadlo, a tak jsem si nakonec odepnula pás a poslušně ho následovala ke dveřím.

Uvnitř všechno křičelo nudnou normálností, jako by se obyčejný interiér snažil vyvážit morbidní exteriéry. Howard postavil můj kufr do chodby a vedl mě do obývacího se dvěma křesly a koženou pohovkou. Na stěnách visely retro cestovní plakáty a celým domem se nesla vůně česneku a cibule.

„Vítej doma,“ zazubil se Howard, když rozsvítil. Zmocnila se mě nová vlna paniky, která neušla ani jemu. Bolestně zkrivil obličej. „Chtěl jsem říct – vítej v Itálii. Jsem moc rád, že jsi přijela.“

„Howardě?“

„Ahoj Sonio.“

Do pokoje vplula gazelím krokem vysoká elegantní žena jen o pár let starší než Howard, s kávovou pletí a řadami zlatých náramků na zápěstí. Úžasná. Ale nepočítala jsem s ní.

„Lino,“ převalila opatrně na jazyku moje jméno, „tak jsi konečně tady. Jaký byl let?“

Přešlápla jsem z nohy na nohu. Nechce nás někdo představit? „Ale jo, šlo to, jen ten poslední úsek se děsně táhl.“

„Máme takovou radost, že jsi přijela,“ vydechla rozzářeně. Následoval trapný moment ticha.

Nakonec jsem udělala krok dopředu. „Takže vy jste... Howardova žena?“

Howard se Soniou si vyměnili pohledy a oba v jednu chvíli vyprskli smíchy.

Lina Emersonová – královna komiků.

Když se Howard konečně uklidnil, vysvětlil: „Lino, tohle je Sonia, zástupkyně správce hřbitova. Pracuje tu ještě déle než já.“

„Ale jen o pár měsíců,“ dodala Sonia, když si utřela od smíchu uslzené oči. „To jen tady Howard ze mě dělá dinosaura. I já bydlím tady na pozemku, jen kousek blíž budově památníku.“

„Kolik lidí tu žije dohromady?“ zeptala jsem se.

„Jen my dva. S tebou tři,“ odpověděl Howard.

„A zhruba čtyři tisíce vojáků,“ zazubila se Sonia. Teprve když zamžourala na Howarda, všimla si, jak si ve výhrůžném gestu přejíždí prstem pod krkem. Neverbální komunikace. To tu chybělo.

Soniin úsměv se vytratil. „Máš hlad, Lino? Udělala jsem lasagne.“

Tak *tohle* tady tak vonělo. „Docela jo,“ přiznala jsem. Umírala jsem hladý.

„Fajn. Nachystala jsem svoji specialitu. Lasagne s extra česnekovým chlebem.“

„Jo!“ zajásal Howard jako nadšené matky v publiku *Neváhej a toč*. „Sonia se rozhodla nás dneska rozmazlovat.“

„V tak slavný den se člověk přece musí snažit. Asi se chceš trochu opláchnout, co?“ otočila se na mě. „Já zatím prostřu a potkáme se v jídelně.“

Howard ukázal někam na druhou stranu obývacího pokoje. „Koupelna je tam.“

Kývla jsem, položila batoh na nejbližší židli a div se nepřerazila, jak jsem mazala ven. Koupelna byla malinká, sotva se tam vešel záchod a umyvadlo. Pustila jsem si tak horkou vodu, jak jsem snesla, a kouskem mýdla z okraje umyvadla jsem ze sebe dostala většinu letištní špíny.

V zrcadle jsem zachytila vlastní odraz a těžce si povzdychla. Vypadala jsem, jako by mě někdo táhl přes tři časové zóny, což taky sedělo. Moje normálně opálená kůže svítila pobledle nažloutlým odstínem a pod očima se mi usadily černé kruhy. A to ani nemluvíme o *vlasech*, které konečně přišly na to, jak vzdorovat fyzikálním zákonům. Mokřýma rukama jsem si uhladila kudrny, ale ty se jen ještě víc zvlnily. Nakonec jsem toho nechala. No co. Prostě jsem vypadala jako ježek po plechovce red bullu. Tatínkové tu jsou přece od toho, aby přijali své holčičky takové, jaké jsou, ne?

Z pokoje se linula hudba a ohníček mojí paniky se rozhořel v obrovskou vatra. Vážně jsem musela večeret? Možná bych mohla zalézt někam do rohu a nejdřív strávit ten hřbitov okolo. Nebo se o to aspoň pokusit, i když by to asi neklaplo. Jenže můj žaludek měl úplně jiné plány, na které mě upozornil otravným krúčením. *Ach jo*. Asi byl vážně čas něco sníst.

„Tady ji máme,“ vyskočil Howard na nohy, jakmile jsem vešla do jídelny. Na stole se vyjímal červeně kostkovaný ubrus a z iPodu hned u vchodu hrál starý rockový kousek, který mi

byl něčím povědomý. Usadila jsem se naproti Sonie a Howard se také posadil.

„Doufám, že máš hlad, protože Sonia je výborná kuchařka. Myslím, že se minula povoláním.“ Když jsme spolu nebyli sami, zněl Howard podstatně uvolněněji.

Sonia se hrdě usmála. „Tak to prr. Já jsem byla předurčená k životu tady v památníku.“

„To jídlo vážně vypadá dobře,“ uznala jsem, ale vlastně jsem chtěla říct, že vypadalo přímo *skvěle*. Zapékací miska s horkými lasagnemi stála přímo vedle košíku s tlustými krající česnekového chleba a salátovou mísou přetékající rajčaty a křupavými listy salátu. Měla jsem se co držet, abych se na to hned nevrhla.

Sonia zabořila nůž do lasagni a posadila voňavý čtvereček plný táhnoucího se sýra rovnou doprostřed mého talíře. „Nalož si salát a chleba. *Buon appetito*.“

„*Buon appetito*,“ zopakoval Howard jako ozvěna.

„*Buon appe...* něco,“ zamumlala jsem.

Jakmile měli všichni něco na talíři, popadla jsem vidličku a podnikla frontální útok na lasagne. Bylo mi jasné, že jsem u toho asi vypadala jako divoký mastodont, ale po dni jen s letadlovou stravou v titěrných porcích jsem si nemohla pomoci. Když jsem mezi sousty konečně zalapala po dechu, zírali na mě Howard se Soniou s lehkým zděšením.

„No, Lino, a co vlastně ráda děláš?“ zeptala se Sonia, aby prolomila ticho.

Popadla jsem ubrousek. „Myslíš, když zrovna nestraším lidi svými způsoby u stolu?“

Howard se uchichtl. „Babička mi říkala, že ráda běháš a že klidně zvládneš i pětadesát kilometrů za týden. Prý bys ráda do běžeckého týmu, až půjdeš na univerzitu.“

„No, to by vysvětlovalo ten apetit,“ naložila mi Sonia přídavek, když jsem jí vděčně přisunula talíř. „Běháš i u vás ve škole?“

„Dřív jo. Trénovala jsem se školním týmem, ale nechala jsem toho, když jsme zjistily...“

Oba zvedli oči.

„Když jsme zjistily, že má máma rakovinu. Tréninky zabíraly spoustu času a já jsem nechtěla pořád jezdit pryč na závody a tak.“

Howard kývl. „Myslím, že hřbitov je pro běžce ideální místo. Spousta prostoru, upravené chodníky... Já tu běhal dost často, než jsem ztloustl a zlenivěl.“

Sonia protočila panenky. „Jen se nedělej, ty bys neztloustl, ani kdybys chtěl.“ Přistrčila mi košík s pečivem. „Věděla jsi, že jsem se s tvojí mámou kamarádila? Byla úžasná. Plná života a talentu.“

No, tohle mi taky nikdo neřekl. Možná jsem se jen octla uprostřed dobře promyšlených plánů na únos? Krmí únosci své rukojmí těmi nejlepšími lasagnemi, které jsem kdy jedla? A odevzdali by mi pod pohružkou recept?

Howardovo odkašlání mě vrátilo zpátky k rozhovoru. „Promiň, to jsem netušila. Nikdy se o tobě nezmínila.“

Sonia se zatvářila nevýrazně, jen kývla, a Howard klouzal pohledem mezi ní a mnou. „Asi jsi pořádně utahaná, co? Chceš někomu zavolat? Když přistálo tvoje letadlo, napsal jsem babičce esemesku, ale jestli chceš, můžeš jí zavolat. Mám tu mezinárodní tarif.“

„Můžu cinknout Addie?“

„To je ta holka, se kterou jsi bydlela?“

„Jo. Ale mám tu notebook, takže jí můžu klidně zavolat přes FaceTime.“

„To možná neklapne. Tady v Itálii moderní technologie moc nefrčí a dneska nám jde internet příšerně pomalu. Zítra se nám

na to někdo přijde podívat, ale zatím můžeš klidně volat z mého mobilu.“

„Díky.“

„Dá si někdo víno?“ zeptal se Howard, když se odsunul od stolu.

„Ano, prosím,“ usmála se Sonia.

„Lino?“

„Ehm... Když já jsem ještě tak trochu... mladistvá.“

„Tady v Itálii ale neexistuje věková hranice, takže to tu chodí malinko jinak. Ale nutit tě nebudu.“

„Víno klidně vynechám.“

„Hned jsem zpátky,“ houkl Howard, než zmizel v kuchyni.

V místnosti se rozhostilo ticho, které přerušilo až cinknutí Soniiny vidličky o talíř. „Mám takovou radost, že jsi tu s námi, Lino! Jen chci, abys věděla, že kdybys něco potřebovala, je to odsud ke mně, co by kamenem dohodil. Doslova.“

„Díky,“ zadívala jsem se někam nad její levé rameno. Dospělí se teď křečovitě snažili být na mě hodní, jako by mi to mělo vynahradit ztrátu mámy. Připadalo mi to roztomilé i hrozně zároveň.

S letmým pohledem ke kuchyni Sonia zašeptala: „Stavila by ses zítra u mě doma? Něco pro tebe mám.“

„A co?“

„O tom si promluvíme zítra. Dnes se musíš soustředit na to, aby ses tu zabydlela.“

Jen jsem zavrtila hlavou. Zabydlovat jsem se rozhodně nehodlala. Dokonce jsem ani neměla v plánu si vybalit.

Po večeři trval Howard na tom, že mi odnese kufr nahoru do pokoje. „Doufám, že se ti bude líbit. Před pár týdny jsem tam znovu vymaloval a myslím, že se mi to celkem povedlo. V létě

většinou nechávám otevřená okna, aby se dům trochu ochladil, ale ty si klidně zavři, pokud chceš,“ sypal ze sebe, jako by svou uvítací řeč dlouho cvičil. Potom odložil moje věci u prvních dveří.

„Koupelna je hned přes chodbu. Dal jsem tam nový mýdlo i šampon. Pak mi řekneš, co ještě potřebuješ, a já ti pro to zítra zajedu, dobře?“

„Tak jo.“

„A jak jsem řekl – internet nám teď dost padá, ale pokud se budeš chtít zkusit připojit, naše síť se jmenuje *Americký hřbitov*.“ Jak jinak. „A heslo?“

„Zeď zmizelých. Bez mezery.“

„Zeď zmizelých?“ zopakovala jsem. „Co to má znamenat?“

„Je součástí památníku. Taková zeď s tabulkami, na kterých stojí jména vojáků, jejichž těla se nikdy nenašla. Zítra ti ji ukážu, když budeš chtít.“

„Nee, fakt dík. No, vlastně jsem pěkně utahaná, takže...“ Pustila jsem se rovnou ke dveřím.

Howard pochopil a podal mi svůj mobil i s popsáním lístkem papíru. „Napsal jsem ti tam návod, jak volat do Států. Musíš nejdřív vytočit mezinárodní předvolbu a potom místní. Kdyby ti to nešlo, stačí říct.“

Vděčně jsem si papírek strčila do kapsy.

„Dobrou noc, Lino.“

„Dobrou noc.“

Když se otočil a zmizel v chodbě, otevřela jsem dveře, vtáhla do pokoje svůj kufr a pořádně si oddychla. Konečně sama. *No, tak jsi vážně tady*, pomyslela jsem si. *Jen ty a čtyři tisíce nových kamarádů*. Sáhla jsem po zámku ve dveřích, který za mnou uspokojivě cvakl. Pomalu jsem se otočila a v duchu se připravovala na to, čemu asi Howard říkal „nově vymalovaný pokoj,

který se celkem povedl“. Potom se mi ale málem zastavilo srdce, protože jsem se rozhlédla kolem a... páni!

Naprosto dokonalý pokoj. Roztomilá lampička na nočním stolku ozařovala místnost se starožitnou postelí zaskládanou tisícem dekorativních polštářků. U zdi na druhé straně stál malovaný psací stůl a skříň a u dveří viselo veliké oválné zrcadlo. Na nočním stolku i na skříni dokonce čekaly prázdné fotorámečky na to, až do nich vložím nějaké obrázky.

Já sama bych si to tu líp nezařídila. Jak je možné, že někdo, koho jsem sotva poznala, přesně věděl, jak vypadá můj vysněný pokoj? Možná že to tu přece jen nebude tak hrozné...

Potom se místností prohnal poryv větru a připoutal moji pozornost k obrovskému otevřenému oknu. Najednou jsem ignorovala i vlastní pravidlo: *Pokud něco vypadá opravdu moc dobře, čeká tě zklamání.* Vyklonila jsem se z okna. Venku se v měsíčním světle třpytily náhrobky jako vyceněné zuby a všude kolem panovala temná, děsivě tichá noc. Tohle nemohl vyrovnat ani ten nejkrásnější pokoj.

Rychle jsem vycouvala od okna a z kapsy vytáhla papírek s Howardovými pokyny. Přišel čas naplánovat útek.

2

I když je Sadie Danesová jedním z nejhorších lidí, kteří kdy chodili po Zemi, vždycky pro ni budu mít slabost, protože mi pomohla k nejlepší kamarádce.

Stalo se to na začátku sedmé třídy. Addie se zrovna přestěhovala z Los Angeles do Seattlu a jednoho dne po tělocviku zaslechla, jak Sadie rozhlašuje, že některé spolužačky ještě vůbec nepotřebují podprsenky. Pravdou je, že v sedmičce podprsenku potřebuje tak jedno procento holek, ale zrovna já jsem byla z těch, které tam *opravdu* neměly co dát, takže všichni hned věděli, na koho Sadie naráží. Zatímco já jsem její řeči ignorovala (což znamená, že jsem strčila hlavu do skřínky a mrkala tak dlouho, dokud jsem nezahnala slzy), Addie se rozhodla vzít spravedlnost do vlastních rukou a poslala Sadie cestou ke skřínkám zápasnickým chvatem k zemi. Ten den se mě poprvé zastala, a tak to zůstalo až doteď.

„Vystřel, to určitě volá Lina,“ zazněl dutě kamarádčin hlas, jako by telefon držela hodně daleko od ucha. „Haló?“ houkla už zblízka.

„Addie, to jsem já.“

„Lino! WYATTE, NEŘÍKALA JSEM TI, ŽE MÁŠ ZMIZET?“ Potom se ozval tlumený jekot a hned za ním něco, co nejvíc připomínalo mexický duel na nože mezi Addie a jejím bráchou. Addie měla tři starší bratry, kteří ji místo gentlemanské

ochrany brali spíš jako dalšího kluka, což vysvětlovalo spoustu rysů její osobnosti.

„Promiň,“ vydechla, když se konečně vrátila k telefonu. „Wyatt je blbec. Někdo mu přejel telefon, a tak mi rodiče poručili, abych mu půjčovala ten svůj, jenže to mají smůlu. Je mi úplně jedno, co si Wyatt provedl s mobilem – nebudu riskovat, že ti neandertálci, se kterými se kamarádí, dostanou moje číslo.“

„Ale jdi, *tak* hrozní zas nejsou.“

„Nech toho, já vím svoje. Včera jsem jednoho chytila, jak se krmil našema cereáliema. Nasypal si jich plnou krabici do misky na těsto a bagroval je *polívkovou* lžící! Pokud vím, Wyatt snad ani nebyl doma.“

Usmála jsem se a na chvilku zavřela oči. Kdyby se Addie proměnila v komiksového hrdinu, její zvláštní schopností by bylo přinášet nejlepší kámošce pocit, že je všechno kolem v naprostém pořádku. Prvních pár týdnů po pohřbu, kdy bylo všechno jako za černým závěsem, se starala o to, abych občas vypadla z domu, šla si zaběhat, něco snědla a sem tam se osprchovala. Addie byla kamarádka, kterou si snad normální člověk ani nemůže zasloužit.

„Ale počkej. Proč tady marníme čas plácáním o Wyattovi a jeho bandě? Určitě už jsi potkala Howarda, co?“

Otevřela jsem oči. „Myslíš mého tátu?“

„Tak mu vážně odmítám říkat. Ještě před dvěma měsíci jsi netušila, že je to tvůj táta.“

„Před *neceľými* dvěma měsíci,“ opravila jsem ji.

„Lino, tak už mě nenapínej. Jakej je?“

Zadívala jsem se ke dveřím. Z jídelny ještě proudila tichá hudba, ale pro jistotu jsem ztišila hlas. „Řekněme, že se odsud musím dostat. Teď hned.“

„Co tím myslíš? Je divnej?“

„Ne, to ne, vlastně je spíš v pohodě. Pořádný kus chlapa, od hodiny by ho vzali do NBA, což mě docela překvapuje. Ale o Howarda nejde,“ nadechla jsem se. Addie si zasloužila, aby moje odpověď měla nefalšovaný dramatický efekt. „Je správcem hřbitova, což znamená, že jsem se přestěhovala na krchov.“

„COŽE?“

Čekala jsem, že bude reagovat takhle, a tak jsem si pro jistotu odtáhla telefon od ucha.

„Ty musíš bydlet *na hřbitově*? Dělá tam *hrobníka nebo tak něco*?“ poslední slova Addie zašeptala.

„Myslím, že už se tu nepohrývá,“ pokrčila jsem rameny, „všichni ti nebožtíci jsou z druhý světový.“

„Jako kdyby to něčemu pomohlo. Lino – musíme tě dostat pryč. Tohle není fér. Nejdřív přijdeš o mámu, potom se musíš odstěhovat na druhý konec světa za chlápkem, kterej najednou tvrdí, že je tvůj otec, a teď bys měla ještě bydlet *na hřbitově*? To ne, to je fakt moc.“

Posadila jsem se ke stolu a točila na židli tak dlouho, dokud jsem nesesedla zády k oknu. „Věř mi, kdybych tušila, do čeho se řítím, rozhodně bych protestovala ještě hlasitěji. Tohle místo je *divný*. Kam se podíváš, samej náhrobek a nikde ani známky civilizace. Po cestě sem jsme sice minuli pár domků, ale kromě toho je všude jen les.“

„Mlč už radši. Přijedu si pro tebe. Kolik asi stojí letenka? Víc než tři sta dolarů? Protože po naší malý kolizi s hydrantem mi toho víc nezbylo.“

„A to jsi do něho ani tak silně nenarazila!“

„To řekni tomu automechanikovi. Musel vyměnit celej nárazník. A víš co? Je to všechno tvoje vina. Kdybys v tom autě nezačala tak zběsile pařit, určitě bych se nechtěla přidat.“

Se zkříženýma nohama a pusou od ucha k uchu jsem odpověděla: „No jasně. Jako bych já mohla za to, že se nekontroluješ, když v rádiu pustíš Britney Spears nebo jiný vykopávky. Ale vážně – potřebuješ peníze? Moje finance spravujou prarodiče, ale dostávám kapesný.“

„Ale ne, to ne. Navíc budeš ty peníze potřebovat, až pojedíš domů z Itálie. Myslím, že našim nebude vadit, když u nás budeš zase bydlet. Máma říká, že na mě a kluky máš dobrej vliv. Celěj měsíc se rozplývala nad tím, že dáváš nádobí sama do myčky.“

„No jo, hotový geniální dítě.“

„To mi povídej. Tak jo, brzo s nima promluví, jen musím počkat, až nebude mít máma takový fofry. Organizuje pro Wyatta velkej charitativní zápas v americkém fotbale, ale občas z ní mám pocit, že sama bude rozehrávat, protože se tím hrozně stresuje. Včera úplně vylítla, když nikdo nechtěl jíst její zapékaný nudle.“

„Myslíš ty s tuňákem? Ty miluju!“

„Ale fuj, to nemyslíš vážně. Asi ti chutnaly jen proto, že pořád běháš a že do sebe klidně nasoukáš úplně cokoli.“

„To je pravda,“ přiznala jsem, když jsem chodidla znovu položila na zem, „ale Addie, pamatuj, že hlavně je třeba přesvědčit babičku. To ona trvá na tom, abych tu trčela.“

„Což mi teda nejde do hlavy. Proč by tě posílala přes půl světa za cizím chlápkem? Vždyť ho ani nezná.“

„Myslím, že jen nevěděla, jak dál. Po cestě na letiště mi řekla, že se s dědou možná přestěhujou do domova, protože se o něho sama už nezvládne postarat.“

„A proto bys ty měla bydlet u nás,“ vydechla Addie. „Ale neboj, babičku Rachelle nech na mně. Koupím jí ty máslový karamely, po kterých důchodci šílí, a vysvětlím jí, proč je pro tebe nejlepší žít pod jednou střechou s Bennettovějma.“

„Díky, Addie.“ Obě jsme zmlkly, takže do telefonu jen cvrčel hmyz zvenku a tiše šuměla Howardova hudba. Nejradši bych se proplazila sluchátkem až do Seattlu. Jak to tu bez Addie jen přežiju?

„Proč nic neříkáš? Máš tam Hrobníka?“

„Ne. Jsem u sebe v pokoji, ale mám pocit, že se to tu všechno hrozně rozlívá. Co když mě slyší?“

„Super, takže ani mluvit pořádně nemůžeš. Asi bychom si měly vymyslet nějaký heslo, abych věděla, že jsi v pohodě. Víš co? Kdyby tě tam držel násilím jako rukojmí, řekneš *modráček*, jo?“

„Modráček? Tohle ale není normální slovo. To mu bude hned divný.“

„Sakra. Teď jsi to řekla, ale nevím, jestli jsi to myslela vážně. Tak drží tě tam silou, nebo ne?“

„Ne, Addie, to ne,“ povzdychla jsem si, „jediné, co mě tu poutá, je slib, kterej jsem dala mámě.“

„Jasně, ale platí slib i v případě, že jsi nevěděla celou pravdu? Bez urážky, ale tvoje máma zrovna *nespolupracovala*, když jsi z ní tahala informace, proč se máš do tý Itálie trmácet.“

„Já vím,“ vydechla jsem. „Doufám, že pro to měla hodně dobré důvod.“

„Možná.“

Zadívala jsem se přes rameno z okna. Měsíc se lehce dotýkal temné siluety lesa, a kdybych nevěděla, co je dole, asi bych se nad takovým výhledem rozplývala. „Už musím končit. Volám ti z jeho mobilu, takže to bude asi pěkně drahý.“

„Tak jo, ale jakmile budeš moct, ozvi se, jasný? A hlavně se ničeho neboj – než se naděješ, budeš zpátky doma, o to se postarám.“

„Díky, Addie, snad se zítra uslyšíme přes FaceTime.“

„Budu čekat u počítače. Jak se řekne italsky ahoj? Čů? Čau?“

„Netuším.“

„Lhářko. To ty jsi chtěla procestovat svět.“

„Ahoj se řekne *ciao*. Při vítání i loučení.“

„Já to věděla. Tak *ciao*.“

„*Ciao*.“

V telefonu to cvaklo a mně se sevřelo hrdlo. Už teď se mi hrozně stýskalo.

„Lino?“

Howard! Div, že jsem nezakopla o vlastní židli. Poslouchal celou dobu za dveřmi?

Vyškrábala jsem se na nohy a pootevřela dveře. Howard postával na chodbě s komínkem složených bílých ručníků navrstvených jako patra svatebního dortu.

„Doufám, že tě neruším,“ vyhrkl, „jen jsem ti ještě chtěl dát tohle.“

Zadívala jsem se mu do tváře, ale nevyčetla z ní vůbec nic. Zdálo se, že na příbuzenském poutu tolik nesešlo. Vůbec jsem netušila, co všechno z mého rozhovoru s Addie slyšel.

Po chvilce váhání jsem otevřela dost na to, abych si od něho ručníky vzala. „Díky. A tady vracím telefon,“ podala jsem mu mobil.

„A... co na to říkáš?“

Zčervenala jsem jako rajče. „Na co přesně?“

„No na ten pokoj.“

„Jo tak. Je super. Vážně moc hezkej.“

Po tváři se mu rozlil ulehčený úsměv, první opravdový za celý dnešní večer. Najednou se zdál o padesát kilo lehčí. Všimla jsem si, že se usmívá malinko nakřivo.

„Fajn,“ opřel se o rám dveří. „Já vím, že nemám nejlepší vkus, ale chtěl jsem, abys to tu měla pěkný. Kamarád mi pomohl natřít stůl a skříň a Sonia objevila na blešáku to zrcadlo.“

Aha. V hlavě se mi vynořila představa Howarda potloukajícího se po Itálii v honbě za věcmi, které by se mi mohly líbit. Proč najednou ten zájem? Pokud vím, neposlal mi nikdy ani přání k narozeninám.

„Nemusel sis dělat takovou škodu,“ hlesla jsem.

„To nebyla žádná škoda. Vážně.“

Znovu se usmál a potom následovala dlouhá, nepříjemná chvíle ticha. Celou noc jsem měla pocit, že jsem šla na schůzku naslepo s člověkem, se kterým nemám vůbec nic společného. Ne, ještě hůř. Protože my dva něco společného *měli*, jen jsme o tom nemluvili. *Kdy asi začneme?*

Doufám, že nikdy.

„No, Lino, tak dobrou noc,“ pokývl na pozdrav.

„Dobrou.“

Když jeho kroky dozněly chodbou, zase jsem za sebou zamkla. Devatenáct hodin na cestách se mi teď usadilo uprostřed čela a hlava mi pekelně třeštila. Nejvyšší čas jít spát.

Ručníky jsem schovala do komody, setřásla z nohou boty a skočila do postele tak rychle, že se ozdobné polštářky rozletěly do všech stran. *Konečně*. Postel byla tak měkká, jak vypadala, a prostěradlo s dekou voněly jako naše, když je někdy máma nechala vysušit na sluníčku. Zavrtala jsem se pod deku a zhasla lampu na nočním stolku.

Z jídelny se ozval hlasitý smích. Hudba ještě pořád duněla z reproduktorů. Buď zrovna myli nádobí, nebo hráli vevnitř kriket, ale to mě vůbec nezajímalo. Po takovém dni bych usnula úplně kdekoli.

Z příjemného opojení mezi bdělostí a spánkem mě vytrhl Howardův hlas.

„Je hrozně tichá.“

Okamžitě jsem otevřela oči.

„Ani se nedivím, když si představím, jak jí asi je,“ odpověděla Sonia.

Neodvážila jsem se ani pohnout. Zdálo se, že Howard podcenil šíření zvuku otevřeným oknem.

Malinko ztišil hlas. „Jistě. Jen mě to trochu překvapilo. Hadley byla tak...“

„Živá? To ano. Ale Lina tě možná překvapí. Vůbec bych se nedivila, kdyby měla trochu mámina šmrncu.“

„Šmrnc? I tak by se to dalo říct,“ zasmál se Howard.

„Dej jí čas.“

„Jasně. Díky za večeri, byla skvělá.“

„Potěšení na mé straně. Zítra budu v návštěvnickém centru. Chystáš se do kanceláře?“

„Jo, ale dlouho se nezdržím. Chci brzo zmizet a vzít Linu do města.“

„Výborný nápad. Dobrou, šéfe.“ Soniiny kroky zachrastily po šterku příjezdové cesty a dveře se ještě jednou otevřely a zavřely.

Přinutila jsem se zavřít oči, ale měla jsem pocit, že mi žilami krouží místo krve bublinková limonáda. Co asi Howard čekal? Že budu skákat radostí, když se přestěhuju k člověku, kterého ani neznám? Že se zblázním nadšením z života na hřbitově? Tím, že sem nechci, jsem se nijak netajila. Jen jsem povolila, když babička použila svou nejsilnější zbraň – slib, který jsem dala mámě.

A proč o mně řekl, že jsem tichá? Tuhle nálepku odjakživa nesnáším. Lidi si to šeptají, jako by to byl bůhví jaký nedostatek. To, že na sebe hned nevyslepičím všechno, přece neznamená, že jsem nepřátelská nebo nafoukaná. Máma tohle chápala. *Možná ti chvíli trvá, než roztaješ, ale potom rozzáříš celou místnost.*

Oči se mi zalily slzami, a tak jsem rychle zabořila hlavu do polštáře. Teď, když od její smrti uplynul půlrok, mohla jsem občas pár hodin předstírat, že to bez ní zvládnou, ale nikdy to netrvalo dlouho. Skutečnost je tvrdá a nemilosrdná jako ten hydrant, do kterého jsme s Addie narazily.

A já se teď budu muset životem protloukat bez mámy.

3

„Hele, mají tu otevřený okna – někdo musí být doma.“

Když mi ten hlas zařval téměř u ucha, vymrštila jsem se do sedu. Kde to jsem? Aha, jasně. Na hřbitově. Jen s tím rozdílem, že teď se neutápěl ve tmě, ale zářil v ranním slunci. V pokoji jsem měla vedro k padnutí.

„Člověk by čekal, že tu budou mít nějaký značky, aby turisté nezabloudili,“ protáhl ženský hlas akcentem palčivým jako barbecue omáčka.

„Glorio, tohle vypadá spíš na soukromý dům. Nemyslím, že bychom se tu měli ochomejnat,“ odpověděl jí mužský hlas.

„Haloooo? Je tu někdo?“

Odkopala jsem se, vyklouzla z postele a málem se přerazila o hromadu polštářků. Ještě pořád jsem na sobě měla včerejší oblečení. Večer jsem byla tak unavená, že jsem si na pyžamo ani nevzpomněla.

„Haloooo,“ zatrylkovala znovu ta ženská. „Je někdo doma?“

Sepnula jsem si vlasy do drdůlku, abych nikoho nevyděsila svým rozcuchem, a vyklonila se z okna na pár, který dokonale ladil se zpěvavými hlasy. Žena měla vlasy rudé jako hasičské auto a šortky s vysokým pasem. Scénu doplňoval chlapec v rybářské čepici s obrovským foťákem na krku. Oba dva si k tomu navíc připnuli kolem pasu ledvinky. Potlačila jsem uchichtnutí. S Addie jsme jednou vyhrály na maškarním plese

první cenu za masku laciných turistů. Jako by nám tihle dva tehdy stáli modelem.

„Do-brý den,“ vysoukala ze sebe opravdová laciná turistka a ukázala na mě. „Vy mlu-víte an-gli-cky?“

„Já jsem taky Američanka.“

„Díkybohu! Hledáme pana Howarda Mercera, správce. Kde ho můžeme zastihnout?“

„To nevím, jsem tu... nová.“ Teprve teď jsem začala vnímat výhled z okna a obrátila oči ke stromům zářícím sytou sametovou zelení. Nad nimi se klenula ta nejmodřejší obloha, kterou jsem kdy viděla. Ale pořád jsem trčela na hřbitově. Opakuji: Pořád. Na. Hřbitově.

Laciná turistka těkala očima mezi mnou a svým společníkem. Potom si založila ruce v bok, jako by mi chtěla říct: *Mě se jen tak nezbavíš.*

„Podívám se, jestli je doma,“ houkla jsem na ni.

„Konečně rozumná řeč,“ odpověděla Američanka, „počkáme před domem.“

Z kufru jsem vytáhla tílko na ramínka a šortky, bleskově do nich vklouzla a vydala se po schodech dolů. Obytné patro bylo malinké a kromě Howardova pokoje, který jediný jsem zatím neviděla, se tu krčila ještě pracovna se zdmi lemovanými deskami Beatles a fotkami. Zastavila jsem se před obrázkem, na kterém Howard společně s dalšími polévá vodou z kyblíku obrovského nádherného slona. Na sobě měl kapsáče a obrovský klobouk na safari, takže vypadal jako hvězda nějakého cestovatelského pořadu. *Howard koupe divou zvěř.* No, určitě nestrávil posledních šestnáct let fňukáním za mámou a mnou.

„Sorry, milí turisti, po Howardovi tu není ani stopy,“ pokrčila jsem rameny a vydala se ven, abych jim oznámila, že jim nepomůžu, ale když jsem přišla do obýváku, nadskočila jsem,

jako bych šlápla na drát pod napětím. Nejen že ta ženská čekala před domem, ale tiskla obličej k okenní tabulce tak zvědavě, že vypadala jako obrovský brouk.

Tady! Tady naznačovala rty a ukazovala k předním dveřím.

„To si děláš srandu,“ chytila jsem se za srdce, které mi zběsile bušilo jako šílený. Člověk by si řekl, že na hřbitově bude tak nějak víc... mrtvo. *Tadá!* Můj první oficiální hřbitovní fór a první protočení panenek nad vlastní trapností.

Když jsem se opřela do dveří, ženská ucouvla od okna.

„Promiň, zlatíčko. Vyděsila jsem tě? Div ti tam vevnitř nevypadly oči z důlků.“ Na blůze jí zářila nalepovací jmenovka s nápisem: AHOJ, JMENUJI SE GLORIA.

„Ale ne, jen jsem nečekala, že budete koukat dovnitř,“ odpověděla jsem. „Bohužel Howard tu není. Říkal něco o tom, že bude v kanceláři, takže byste se snad mohla podívat tam?“

Gloria kývla. „Ehm, ehm. No, jenže to bude trochu problém, pusinko. Máme jen tři hodiny času, než nás tu zase vyzvedne autobus, a chceme vidět úplně všechno, takže si nemyslím, že se tu můžeme jen tak nazdařbůh potloukat a hledat pana Mercera.“

„Už jste viděli centrum pro návštěvníky? V něm sedí paní, která vám určitě poví, kde je.“

„Jsem ti říkal, že tam máme jít,“ zabručel chlapík. „Tady pan Mercer jen *bydlí*.“

„A to centrum je kde?“ zeptala se Gloria. „Ta velká budova u vchodu?“

„Mrzí mě to, ale fakt nevím.“ To asi proto, že včera jsem si všímala jen té nekonečné řady křížů.

Zvedla obočí. „Nerada tě otravuju, *zlatíčko*, ale vsadím se, že to tu znáš líp než pár turistů z Alabamy.“

„No, vlastně ne.“

„Cože?“

S povzdychem jsem upřela poslední nadějný pohled dovnitř, ale bylo tam ticho jako v hrobě. (*Ne! Druhý hřbitovní vtip.*) Nedalo se nic dělat. Musela jsem skočit do života v památníku po hlavě. Vyklouzla jsem na verandu a zavřela dveře. „Vážně se tu nevyznám, ale zkusím vám pomoci.“

„Grá-cy-jé,“ zazubila se Gloria blaženě.

Seběhla jsem ze schodů a ti dva za mnou.

„Ale mají tady pořádek,“ poznamenala Gloria, „fakt jo.“

A měla pravdu. Trávníky se zelenaly, jako by je někdo nastříkal sprejem, na každém rohu se třepotaly italské a americké vlaječky obklopené záplavou kytek. Náhrobky se vypucovaně leskly a za dne už mě rozhodně tolik neděsily. Ale pozor – děsivé to tu stejně *bylo*.

„Zkusme to tudy,“ vydala jsem se cestou, kterou jsme včera s Howardem přijeli.

„S mužem jsme se potkali na dovolenkový plavbě,“ šťouchla mě spiklenecky Gloria loktem.

Ale ne. Vážně si teď musím poslechnout celý jejich příběh? Po letmém pohledu na Gloriu mi to bylo jasné. Usmívala se na mě jako na starou kamarádku.

„To mu zrovna umřela žena, Anna Maria se jmenovala. Fajn ženská, ale moc vkusu teda neměla. Znáš takový ty typy, co zakrývají nábytek igelitem? No, to je jedno. Můj nebožtík Clint už byl taky pár let na pravdě boží, takže jsem vyrazila na plavbu pro nezadaný. Výborně tam vařili – hory krevet a zmrzliny, kolik jsi jen mohla sníst. Pamatuješ na ty krevety, Hanku?“

Zdálo se, že Hank neposlouchá. Přidala jsem do kroku, ale Gloria se jen tak setřást nenechala.

„Ta loď se jen hemžila starými nadržnými kozly, fuj tajbl, ale já měla kliku, že mě posadili k Hankovi. Požádal mě o ruku

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska & gelato***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.